

Да се срещне съ черна ламя,
 Да се бори, да я смаже . . .
 Борили се дълго време —
 Дори три дни и три нощи,
 Измори се свети Гьорги,
 А ламя не хае още:
 Съска, хърка и се свива,
 Съ пламъ лицето му облива . . .
 Па измахна свети Гьорги
 Съ тежко копие отгоре:
 Улучи я въвъ сърцето . . .
 Потекоха до три рѣки:
 Първа тече, злато носи,
 Втора тече, медъ излива,
 Третата е прѣсно млѣко . . .
 Въ ниви първата се влива —
 Да сж ниви златокласи.
 Втора тече низъ градини —
 Да сж пълни съ медъ пчелини!
 Трета тече низъ кошари —
 Да сж стада съ млѣчно виме . . .

Младъ светия свети Гьорги
 Дома радостенъ се връща,
 Тъжна майка го дочака
 Тамъ предъ родната му кѣща . . .
 — Де е твойта булка, сине?
 Скоро младостъ ще отмине,
 Младостъ, сине, се не стига . . .
 — Не грижи се, стара майко,
 Ще намѣря булка драга,
 Младостъ нѣма да избѣга,
 Съ мойта вѣрна бърза коня
 Пакъ ще младостъ да догоня! . . .

Емануилъ п. Димитровъ.

